

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 » — »
 Negyedévre . . . 2 » 50 »
 Egy óra . . . — » 85 »
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
 PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével
 szemben,
 hová az előfizetések és a
 lap szétküldésére vonatkozó
 fölhasználások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői Iroda:
 PÉCSETT, Mária-utca 1.
 a kir. tábla átellenében,
 hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény in-
 tézendő.
 —
 Kéziratot vissza nem adunk
 —
Hirdetéseket
 a kiadóhivatal vesz föl.

A vég kezdete.

Pécs, 1899. október 3.

Az osztrák nemzetiségek fajharca nemcsak az alkotmányosságot, de magát a birodalmat is kikerülhetetlen válság szélére juttatta. Fűhöz-fához kapkodtak az osztrák államhajtó kormányosai, hogy a fenyegető veszedelmet elhárítsák s a monarchia közjogi szervezetét a végső fölbomlástól megmentse. Egyik kormányt áldozták föl a másik után, hogy megengeszteljék az uralomból kiszorult német pártok dühét, de a személyi áldozatok mitsem használtak, a németek kérlelhetetlenek maradtak, nekik nem személycseré, hanem rendszerváltozás, a hegemonia visszanyerése kellett.

Ezek után a sikertelen kísérletek után a bécsi udvari körök a rendszerváltoztatásra is rászánták magukat, hisz az ő rokonszenyűk ugyanis mindig a németek részén volt, különben el sem képzelhető, hogy a németek szabadon folytathatták volna a nyílt pártütésig fajuló izgatásait. Elhatározták hát, hogy nemcsak a németellenes többségre támaszkodó Thun-kormányt bocsátják el, de visszavonják azokat a nyelvrendeleteket is, a melyek a németek obstrukcióját földidéztek.

Ugy szerették volna persze intézni a dolgot, hogy a kecske is jóllakjék, de a káposzta is megmaradjon s ezért megpróbálták a paktálást a parlamenti pártokkal abból a célból, hogy a mostani többséget megbontva olyan többséget hozhassanak létre, amely egy németbarát kormányt támogatna, a csehek pedig izoláltatván, csendes ellenzékbe szorítottassanak.

De hát ez a terv is csúfos kudarcot vallott, mert az összes pártok visszautasították az erre irányuló kísérleteket s még a meghívást is visszautasították a pártközi béke helyreállítására tartani szándékolt értekezletre. Le kellett tehát végkép tenni még a reményéről is annak, hogy az alkotmány válsága a parlament közreműködés-

vel parlamenti kormány által oldassék meg.

Már pedig a válságot a parlamentben dúló fajharc idézvéen föl, azzal is tisztában kell lennie mindenkinek Ausztriában és Magyarországon egyaránt, hogy minden más megoldási mód, amely nem a parlamenti pártok kebeléből indul ki, eleve magában hordja a teljes sikertelenség csiráját. Ausztriában mégis olyan expediensre adták a fejüket, amely a parlamenti helyzettel éppen nem számolt, hivatalnok-miniszterium megalakítását vették célba, a melynek parlamenti többsége nincsen s a melynek programját egyenesen a kisebbségnek való kedvezés képezi.

Ez a kísérlet már a vég kezdete, mert azt jelenti, hogy a célhoz vezetni egyedül képes eszközök kimerítettén, tesznek amit tehetnek, noha jól tudják, hogy azzal célt érni, a feldúlt parlamenti viszonyokat orvosolni, az alkotmányos törvényhozást munkaképessé tenni nem lehet.

Megalakították a hivatalnok-miniszteriumot s dacára annak, hogy semmi talaja a parlamentben nincsen, teljes léleknyugalommal elkészítették a Reichsrath munkaprogramját, mely szerint az osztrák parlamentet összehívják október közepére, betérjesztik a 14. §. alapján kibocsájtott összes rendeleteket jóváhagyás végett, megválasztják a delegációt, a melynek tárgyalási idejére az üléseket fölfüggesztik, a delegációk tárgyalásainak befejezése után pedig letárgyalják az összes kiegyezési kérdéseket.

Mindez teljesen igazolja azt a nézetünket, hogy Ausztriában már teljesen föladták a reményt a parlamenti viszonyok szanálására nézve s most behunyt szemmel várják a bekövetkezendő katasztrófát. Mert olyan programot állítottak föl, a melynek keresztülvitelében bizakodniok nem lehet, hisz minden kísérletük, amely ennek a keresztülvitelét biztosítani lett volna hivatva, csütörtököt mondott.

A cseh képviselők máris kimondották,

hogy a legerélyesebb eszközökkel fognak küzdeni a hivatalnok-miniszterium ellen s már előre is a leghevesebben tiltakoznak a nyelvrendeletek megszüntetése ellen; sajtójuk pedig hangsúlyozza, hogy a csehek akkor is belemennének az obstrukcióba, ha a többi jobboldali pártok cserben hagynák őket. Viszont a német haladópart kijelentette, hogy egyelőre várakozó álláspontot foglal el: ha az új kormány visszavonja a nyelvrendeleteket, akkor támogatja, ha ezt nem teszi, akkor folytatja az obstrukciót.

A parlament főpártjainak illetően egymással homlokegyenest ellenkező állásfoglalása mellett ki remélheti még a föntjelzett kormányprogram keresztülvitelét, amelynek már az első pontja: a delegáció megválasztása az obstrukció szirtjein hajótörést fog szenvedni. Az a végeredményre nézve teljesen közömbös, hogy a németek folytatják-e majd az obstrukciójukat, vagy a pihent csehek veszik-e föl majd annak a németek által elejtendő fonálát.

Ha az osztrák irányadó körök mindezeket előre látva behunyt szemmel rohanak a végkifejlés felé, az ellen nekünk, magyaroknak, nem lehet kifogásunk; de igenis a leghatározottabban tiltakozunk az ellen, hogy ehhez a vak rohanáshoz minket is hozzákössenek s együtt kényszerítsenek az örvénybe bukni Ausztriával.

Pedig az országgyűlés mindkét házában tegnap már elkezdtek a szembekötödsi játékot a kvótaküldöttség megválasztásával. Mert hát nem frivol játéknak tűnik-e föl az, mikor a nemzet törvényhozása a legnagyobb komolysággal megválaszt egy küldöttséget, a melyről előre tudja, hogy törvényes megbízatásának nem fog eleget tehetni s egész föladata abban fog kimerülni, hogy konstatalja és bejelentse a kiküldő törvényhozásnak, miszerint megbízatásának teljesítését meg sem kezdheti, mert nincs kivel alkudozni.

Folytatása lesz ennek a játéknak a magyar delegáció megválasztása, amely még

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

A magy. kir. szab.

Osztály-Sorsjáték

4. sorsjáték VI. osztályának húzása

a következő napokon történik:

Szeptember 13, 15, 16, 18, 19, 21, 22, 25, 26, 28. és 29-én
 (naponta 2000 szám).

Szeptember 30. és október 2. és 3-án (naponta 1500 szám).

Október 5, 6. és 9-én (naponta 1000 szám).

Október 11-én (e napon 500 szám).

A VI. osztályban 30.000 drb. sorsjegy 9,550.000 koronát nyer, és a legnagyobb nyeremény szerencsés esetben 1 millió korona.

Az általam eladott sorsjegyek nyereményeiről naponként sürgőnyileg leszek értesítve és miután ezen értesítéseimet a nyerő feleknek ugyancsak sürgőnyileg rögtön továbbítom, t. cz. vevőimnek azon kellemes előnyt biztosíthatom, hogy már a következő nap húzásán is részt vehetnek és így lehetséges, hogy 1 betétösszeggel szerencsés esetben 18 nyereményt csinálhat.

A vételi sorsjegyek ára a VI. osztályban:

$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{4}$	$\frac{1}{8}$
80 frt	40 frt	20 frt	10 frt

Vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek.

Teleki Zsigmond a magy. kir. szab. Osztálysorsjáték főelárusítója
 Pécs, Siklósi-országut 29. szám.

meghívót sem fog kapni a tanácskozássra, mert nincs az a hivatalnok-miniszterium, amely az osztrák parlamentet rábírhassa a maga delegációjának megválasztására. Mi a magunk részéről megépítjük a közö-
ügyek épületének minket illető falait s úgy teszünk, mintha bizakodnánk ennek az épületnek osztrák részről leendő kiegészítésében, pedig tudjuk előre, hogy azok a falak csonkán fognak maradni.

Mire való ez a haszontalan munka, mikor nekünk semmi okunk arra, hogy a bekövetkezendő kifejlődéstől való féltünkben bekössük a szemünket, sőt ellenkezőleg nagyon is szükségünk van arra, hogy ébren legyünk s jól kinyissuk a szemünket. Törvénybe iktatott államiségünk fölment minket attól, hogy mi is utána rohanjunk Ausztriának a bomlás örvényébe, de hogy ez a törvényes önállásunk érvényesüljön, arra nézve résen kell állnunk és jól vigyáznunk, hogy a vízbe fuló Ausztria a menekülés természetes vágyától ösztönözötten belénk ne ragaszkodjék s menekülés helyett mindkettőnk a hullámsírba ne temessen.

Aki már föladdott minden reménységet, hogy a dolgok rendes fejlődése mellett szabaduljon a végveszedelemtől és csupán természetfölötti csudától vár szabadulást, azzal nem jó közösségben lenni, mert az életösztön elhomályosítja benne a jog és igazság iránti érzéket: megragad az mindent a maga megmentésére s nem mérlegeli, hogy a mentőnek baja ne essék.

Azért hát jó lesz, ha magunk vigyáznunk magunkra.

H i r e k.

Pécs, 1899. október 3.

Csevegés.

Ha most nekem a szép Dienes Bandi valahogyan szerelmet vallana, igazán zavarba jönnék.

Nem azért, mintha életemben először

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A barátó.

Még az ebéd táradalmait pihenve nyugtázkodtam kényelmes bőrdivánunkon, midőn hangos kopogás után kitárult az ebédlő ajtaja s Verner barátom magas alakja termett előtttem. Úgy határozottunk volt el, hogy egy napon sétát teszünk a szabadban, a városon kívül. A mai nap erre éppen alkalmasnak ígérkezett s nem is vesztelve sokat, utra keltünk. Gyönyörű, szép, napos, enyhe idő volt. Csak néhány kis szellő suhant el az utat szegélyező magas nyárlák sárguló levelei között, mintha mindegyiköktől bucsut akarna venni, halk susogással tovább lebegett. Egy darabig elbűvölve a természet pompájától, szótlanul haladtunk egymás mellett s a néma csendet csak a lábaink alatt csikorgó kavicsok zaja szakította meg. Utunkat csakhamar egy, az időtől megviselt, rozoga korlát zárta el, mely a fasor végén nyult nagy lomhán végig, mintha megunt volna már a sok pihenést, a melyre kárhoztatták. Itt pihenőt tartottunk a környéket szemlélve s az előttünk elterülő óriási térség szélén, a hol egynehány torony látszott az égbe nyulni, valami feketesség vonta magára figyelmünket, a mely közeledni látszott felénk.

esnék meg rajtam ez a kis szerencsétlenség... De meg azért sem, mert ő történetesen vagy tiz esztendővel fiatalabb nálam... (Óh az ilyen csekélységek még nem hoznak ki a sodromból!)

Hiszen a szerelem ép oly kevéssé ismer rang-, mint kor-különbséget. Példa erre többek közt du Deffand marquise, a XVIII-ik század e kiváló asszonya, akinek »végzete volt, hogy ítéleteiben mindig bölcs legyen és cselekedeteiben mindig bolondságokat kövessen el; akit Saint-Beuve egyenesen Voltaire mellé állit, együtt emlegetvén e két különböző nemű, de egyformán lángeszű franciát, mint századunk legelső prózairóit.

»Ez a gunyoros hajlamu moralista (t. i. Du Deffand asszony) egyszerre gyöngéd, érzékeny lett... Vakon, hatvannyolc éves korában elajándékozta szívét egy angolnak, akinek anyja lehetett volna. Walpolet, a jeles angol író szerette egy megnevezhetlen szenvedélyvel, amely szellemén keresztül hatott el szívéig, és annál bensőbb, emelkedettebb, tisztább volt.«

Igy ír róla Saint-Beuve, teljes tárgyilagossággal.

Hát ebből is látható, hogy szerelmesek közt az évek száma nem jön tekintetbe. Engem se bántana az, mondom, hanem tisztán csak az, hogy szerelemre nem vagyok berendezve.

Épen ezért így szólnék a szép Dienes Bandihoz:

»Oh maga csacsi! Hát persze hogy maga tetszik nekem. Hiszen csak a tükörbe kell néznie, hogy ezt egészen természetesnek találja.

Tudja, mikor magát először megláttam, azt kérdeztem magamtól, hogy: ejha! vajjon ki lehet ez a szép fiatal ember?!

Most már tudom, és igazán büszke lennék magára, ha — a fiam lenne. De szerelemre nem vagyok berendezve.

Istenem, hát miért is késett ilyen sokáig? Végzetes gondatlanság volt magától, hogy hamarabb bele nem kapaszkodott annak a hosszú lábu madárnak a csőrébe.

Ha meggondolom, hogy tizennyolc éves koromban kerülhetett volna az utamba! Milyen szerelmes tudtam volna én lenni ebbe a szellemes, szép arcba! Ebbe a nyalka kis bajuszba! Ezekbe a kifejezésteljes szemekbe!

Hát még, mikor felölti a tisztí uniformist! — no akkor meg épen hogy ellenállhatatlan... lett... volna...

De most már késő... késő...

— Midőn felhangzott Beethoven egyik ismert indulója s midőn elénk tűnt a négy fekete ló által vont gyászkocsi, kísérve a hullámozó tömegetől, mindjárt tudtuk, hogy most kísérek valakit utolsó útjára. A menet lassu léptekkel közeledett s haladt előttünk, most szemügyre vehettem a koporsót, a melynek fedelére volt írva: élt 24 évet...

— Istenem, gondoltam magamban ily korán szállani a hideg sir fenekére. A kocsi hosszú sora vonult el szemünk előtt mindig távolodva, míg végre eltűntek egészen. Még egyszer felhangzott az induló egyes akkordjai, azután elcsendesült minden.

Nem tudod, kit temettek? fordultam most barátomhoz, a ki így válaszolt: »Jól tudom, sőt ha óhajtod élettörténetét is elmondom néked. Egypár pillanatig szótlanul állt, csak kezével simította végig magas homlokát, mindha rendezni akarná gondolatait, míg végre így kezdé:

Körülbelül már egy éve annak, hogy a városunknál üresedésbe jött aljegyzői állást betöltötték. A pályázók közül egy tehetséges ifju nyerte el az állást, a ki csakhamar kedvelt tagja lön a társadalomnak. Szelid modora és sokoldalú tehetsége által mindenki rokonszenvét megnyerte, ámbár irigyei is voltak. Hivatalán kívül minden szabad idejét a tudománynak és művészeteknek szentelé. Különö-

Azért ám szívemből örülök annak, ha tetszem magának. Hogy is ne! Mikor — azt mondják — a nő addig nem öreg, amíg tet-szeni képes. És vajjon melyikünk nem óhajt lehetőleg sokáig fiatal maradni? — Biztosítom, hogy valahányszor magát látom, vagy tiz évvel fiatalabbnak érzem magamat. Öszülni akaró hajam szálai nyomban visszabarnulnak. És eszembe jut a híres Ninon de l'Enclos, aki még 60 éves korában is képes volt szerelemre hangolni a férfiszíveket. Nos, nem vagyunk Ninonok (azt gondolom ilyenkor magamban) de — hatvan évesek se vagyunk még!

Szerelem, szerelem, mindig csak szerelem! Mintha bizony élni se tudna az ember szerelem nélkül. — Higyje meg, olyan fölösleges valami, olyan bolond izé az a szerelem; okos emberekhez nem is illő. Mennyi ostobaságot követ el egy olyan bolond szerelmes, amin utóbb — ha már kijózanodott — maga csudálkozik leginkább.

A szerelem részegség, és nézhetünk részeg embert mosoly, vagy olykor épen megvetés nélkül? — A szerelem örültség, és nézhetünk e örülést szánalom nélkül?

Hát hagyjon föl az ilyen beszéddel, ha nem akarja, hogy jól kinevessék.

Ezeket mondanám a szép Dienes Bandinak, és ha ő nem hallgatna az okos beszédre, eldalolnám neki azt a nótát, amelyik úgy végződik, hogy:

— — — — —
Fel is ut, le is ut,
Országut, gyalogut,
Hej — — — — —!
Megmutatom én magának
Merre van az ut.

A. Tavaszi Margit.

Napirend 1899. október 4-én.

Naptár: szerda, okt. 4. — Róm. kath.: Ferenc. — Prot.: Ferenc. — Görög-kel.: (szept. 22.) Fókász. — Zsidó: Tischri 30. — Nap két 6 óra 6 perckor; nyugszik 5 óra 31 perckor. — Hold két 6 óra 7 perckor éjjel; nyugszik délután 5 óra 18 perckor. — Újhold 8 óra 30 perckor este. Nem látható gyűrűs napfogyatkozás.

Időjárás. Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: derült, száraz, hőszűrés várható. Ünnepi mise a székesegyházban a király névnapja alkalmából délelőtt 9 órakor.

Jogászmiszerkedési estély a Vigadóban este 9 órakor.

Színház: »Varázsgyűrű«; operett.

— (Vértanuk ünnepe.) A napokban már megirtuk, hogy Tiszay Dezső szingazgató felkérésére a pécsi jogakadémia polsen a festészet terén művészi magaslaton állt s ez volt a művészetek iránti rajongásának bálványja.

Időközben több előkelő hölgygyel kötött ismeretséget. Ezek közül különösen egy V. I. nevezetű meglehetősen csinos és szép hölgy kötö le érdeklődését, aki remek zongorajátékával csakhamar magához vonzotta az ifjút, úgy, hogy ez többször meg is látogatta lakásán és csakhamar szíve mélyéből megszerette a leányt, a nélkül azonban, hogy érzelmeiről nyilatkozott volna. — Ez eddig mindennapi eset. Annál érdekesebb, hogy hölgyünknek volt egy igen jó barátójeje, a ki viszont az ifjút szerette és pedig legnagyobb hévvel, mindent elkövetvén, hogy ennek szerelmét megnyerhesse és e miatt szakított barátójejével is, a kire szerfelett féltékeny lön. Az ifju mindezt tudta, de nem viszonzá szerelmét, mert szíve már nem volt szabad, azonban csak hosszabb idő eltelte után határozott sorsa felett. Felkereste a leányt lakásán, a ki kertjökben ülve himezett s mély gondolatokba látszott elmerülve lenni, csak a kertajtó nyikorgására rezent össze és pillantott föl. Arca felvidult midőn az ifjút megpillantá, a ki ajkához emelte kezét és gyöngéden megcsókolá. Az ifju miután helyet foglalt imádottja mellett, elmondta jöve-tele célját, feltárta szívét s kérte, hogy ne tagadná meg tőle szerelmét és kezét. A mit óhajtott el is érte, mert kedvező választ nyert.

gárai is résztvesznek a nemzeti nagy gyásznap emlékére folyó hó 5-én este a pécsi nemzeti színházban tartandó alkalmi előképben. Akkor még nem volt véglegesen megállapítva a műsor, most azonban közölhetjük, hogy a tizenhárom vértanu emlékére a színházban Várady Antal dr., a Nemzeti színház dramaturgjának »Tizenhárom« című költeményét fogja szavalni Liebhart József joghallgató, a jogászkar elnöke, utána pedig a tizenhárom vértanu szobrának megkoszorúzásával a jogakadémia polgárai a »Hymnusz«-t fogják énekelni a szintársulat valamennyi tagjával. — A pécsi jogakadémia polgárai f. hó 6-án este fél hat órakor ünnepélyt rendeznek a »Vigadó« nagytermében a következő műsorral: 1. Hymnusz és Szózat, éneklő a »Pécsi Dalárda«. 2. Ünnepi beszéd, tartja Liebhart József, a jogászkar elnöke. 3. »Október hatodikán«, írta dr. Várady Antal, szavalja Rihmer Oszkár joghallgató. 4. »Az aradi vértanúk«, írta Palágyi Lajos, szavalja Járányi János joghallgató. 5. Záró beszéd, tartja Öhlwang Károly joghallgató.

— (A polgármester gyásza.)

Majorossy Imre polgármester édes atyjának, Majorossy János volt községi bírónak halála alkalmából a városháza tornyán kitűzték a gyászlobogót. A város Tanácsa és tisztikara a következő részvétiratot intézte a polgármesterhez:

»Tekintetes Polgármester Úr! Azon súlyos csapások sorozatát, melyek Tekintetességét legközelebb állónak rövid időközben történt elvesztésével érték, tetézte a legnagyobb fájdalom, melyet a pótolhatatlan jószágos atyának elhunytá kelt fel a hálás fiui szivben. A midőn kijelentjük, hogy szivből osztozunk mély gyászában, egyben azon hó óhajunknak adunk kifejezést, hogy a Mindenható adjon elegendő erőt Tekintetességének a súlyos csapás elviselésére s nyujtson enyhet szeretett családjának jövőre zavartalan boldogságában. Kiváló tisztelettel, Pécsen, 1899. október hó 2-án, Pécs szab. kir. város Tanácsa és tisztikara.«

Ezt a részvétiratot a tanács és a tisztviselők ma délelőtt irták alá s küldöttéleg vitték el a polgármesterhez. A tisztviselői kar koszorút is helyez az elhunyt Majorossy János koporsójára; valamint koszorút tesz a koporsóra a városi kezelő és segédszemélyzet is. A holnap (szerdán) délután 4 órakor a József-utca 39-ik számú házból történendő temetésen bizonyára impozánsul fog megnyilatkozni az a közrészvét, mely enyhet nyujthat polgármesterünknek mély gyászában.

— (A vármegyei állandó bíráló választmány) ma délelőtt 10 órakor ülést tartott a vármegyei házában báró Fejérváry Imre főispán elnöke alatt. Az ülés tárgya a vármegyei virilisták névjegyzéke ellen beadott felebbezések fölötti határozathozatal volt. A bíráló választmányhoz két felebbezés érkezett be, melyek közül egynek helyt adott a választmány, míg a másikat elutasította.

— (Apad a Duna.) Mohácsnál a Duna rohamosan apad. Tegnaptól mára fél méter apadást mutatott s miután most már nincs mitől tartani, megkezdtek már a védőtöltések leszerelését is.

— (Elemelt színházi látcső.) Egyik jegyszédőnőtől tegnap este a színházban használatra látcsőt kért egy színházlátogató, a ki az erkélyen az ötödik padban ült. A használati díjat, harminc krajcárt ki is fizette a jegyszédőnőnek, a ki azonban az előadás végén hiába kereste, hogy elkérje tőle a látcsőt, mert nem volt sehol s mint mondják, az utolsó felvonás közepén eltávozott, a látcsőt elvivén magával. A rendőrség keresi, annál is inkább, mert a károsult jegyszédőnőnek egész havi színházi keresete rámegy, ha valami lelketlen ember még a színházi gukker ellopására is rávetemedik.

— (Jogász ismerkedési-estély.) A pécsi jogakadémia polgárai, mint minden évben, úgy az idén is, holnap, szerdán este ismerkedési estélyt rendeznek a Vigadó nagytermében. Az új joghallgatókhoz az üdvözlő

s boldogan vett búcsút kedvesétől és a legderültebb hangulatban távozott. Mintha csak kicserélték volna, komolysága csapongó jó kedvvé változott át.

Azt gondolná az ember, hogy ezek után boldog házasság következik és a regény be van fejezve. De a sors nem így akarta. Az ifjú egy napon átlőtt halántékkal találták szobájában. Irásztalan több levél feküdt. Egy a szüleihez, egy a jegyeséhez, a többi pedig jóbarátaihoz volt címezve, a kiktől utolsó búcsuját vette. Ma már a sir fenekén alussza örök álmát. Ki gondolta, volna, hogy a ma még életerős vidám ifjú, holnap már a ravatalon fekszik. És mi okozta ezt? Egy levélke. Mindjárt a rákövetkező napok egyikén, midőn az ifjú megkérte jegyesének kezét, levelet kapott ettől, melyben visszavonta az ifjunak tett ígéretét, azzal az indoklással, hogy ő nem lesz olyan férfinak a neje, a ki ugyanakkor másnak is tett házassági ajánlatot. Mindez pedig a barátnő műve volt, kinek első dolga lévén, midőn megtudta a férfi szándékát, hogy titokban a leány szüleit mindenféle valótlan híresztelésekkel elámítsa, hogy ezek aztán leányukat lebeszéljék. Az ifjú küzdött egy darabig a rágalommal ellen, de midőn látta, hogy mégis ő marad a vesztés fél, elkeseredésében arra a végzetes tette határozta el magát, hogy eldobja magát az életet és tervét meg is valósította.

Szünet állt be. Felöltöket összegomboltuk, miután a levegő hűvösödni kezdett és mindketten visszafelé vettük utunkat.

Ez elbeszélés nyomasztólag hatott reám. Egy darabig szóltanul haladtunk egymás mellett, míg ismét barátom törte meg a csendet s így szólt: Ime ez a vázlata egy könnyelműen eldobott életnek. Az emberek maguk okai boldogtalanságuknak. Csak kevés van közöttük, kinek lelkét nemes gondolatok töltik be, kinek keblét magasztos eszmék utáni küzdelmek hevítik, melyek az embert kiemelik gyarló köréből, hogy közelebb hozzák ama nagy lényhez, a kitől isteni szikrát nyert. Legtöbb emberben azonban e szikra csak tovább lappang, avagy egészen ki is alszik, anélkül, hogy lángra gyulna s itt megszűnik a lélek működése, mert élete csak vegetáció. Br. Eötvös József a művészeket tartja boldogoknak mondván:

»A művész e porvilágon tulemelkedve egy magas gondolatnak él: kit e föld bajai nem bánanak, örömei le nem aláznak: kit a multa tekintve, emlékei csak legyőzött akadályokra intenek: kit ha a jövőre néz, érzi, hogy a mű, melyet teremtett, portestét tul fogja élni az emberek között, ezer szívet megrázva, ha az övé rég elhamvadott, ki, bármerre forduljon egy gondolatot talál mindennütt, melyen lelkének fölhevülni, melyért szívének dobogni lehet, — ő nem volna boldog?«

Tagadhatatlan, hogy művész sem lehet mindenki, mert a teremtő is csak igen kevés embernek adott művészetre hivatottságot, de azt általában nem vonta meg senkitől, hogy vele ne foglalkozzék, vagy hogy legalább élvezetét ne találja benne, a mely igazán egye-

beszédet a jogászkar elnöke, Liebhart József fogja tartani.

— (Az ügyvédi kamara köréből.) A pécsi ügyvédi kamara közhírré teszi, hogy Latskovics Antal sádsi és Schvoy Ferenc dárda ügyvédek, elhalálkozásuk következtében, az ügyvédek lajstromából törölte s hogy irodájuk részére gondnok kirendelésének szüksége fenn nem forgott; továbbá, hogy dr. Pintér József ügyvéd lakhelyét a kamara területén belül Pécsről Szent-Lőrincre tette át.

— (Megnyitott kompforgalom.) Az árviz miatt Gombos és Erdőd között a kompforgalmat egyidőre felfüggesztették. A forgalom most, az árviz elmúltával, ismét helyreállt s ma a kompforgalmat ismét megnyitották.

— (Itt a szüret.) Mindentelé folyik már a szüret, melynek szép derült idő is kedvez. Tanulóifjúságunk is legközelebb kinyeri már a szüreti vakációt, a mennyiben holnaptól kezdve négy napon át szünetelnek az iskolákban az előadások. Holnap kezdődik a községi népiszkolákban s a polgári leányiskolában is a szüreti vakáció és az előadások csak a jövő héten folytatódnak.

— (Lökötők.) Baranyai János somogyi lakos panaszt emelt a községi előljárásnál, hogy istállójából a napokban eddig még ismeretlen tettesek egy barna pejkancaát elkötötték. A lökötöket most keresik.

— (A ki fél az anyósától.) Szép Boldizsár maróci lakos, egyik közelmúlt este ijedten, kétségbeesett állapotban tért haza lakására. Ott azután a kiállott félelemtől lihegve beszélt el feleségének és anyósának, hogy az erdő mellett két gyanus alak megtámadta s elrabolta a pénzét és esernyőjét. Természetesen a rablótamadást a két asszony mindenféle elbeszélte s így jutott a községi bíró fülébe is, a ki bejelentette a dolgot a csendőrségnek. Most azután megindult a nyomozás, a mikor kitűnt, hogy a rablásból egy szó sem igaz. Szép Boldizsár mulatott s a mi pénze maradt, azt elvesztette az uton, mikor hazafelé bandukolt. Így járt az esernyőjével is, de az anyó-

düli önzetlen és nemes élvezetet nyujt, a melyet másokkal megosztva csak örömeinket neveli, szívének és lelkünknek megnevesíti: Hány forrás áll előttünk, csak azt a fáradságot kellene vennünk, hogy lehajoljunk, merítsünk belőle. A festészet, zene, irodalom, ezek a források, melyek vizétől a lélek megtisztul, nagygyá lesz, egyszersmind a nemtelen dolgok iránt közönyössé válik, sőt később bizony undorral fordul el az élet posványaitól, a hol sokan kéjelegve időznek, lesve a kedvező alkalmat, hogy valamely boldogtalan társukat, vagy barátjukat magukhoz rántsák egészen az ingovány fenéig, vagy ha azt nem tehetik, dühükben a rágalom sarával csapkodják be s ha ez sikerül, kéjes gyönyört éreznek, a mely kétszeressé válik, ha áldozatuknak a vesztét okozza.

Igy beszélt egész szenvedélylyel s még hozzá tette, hogy soká mondhatja el még az emberiség magáról, hogy ő igazán a teremtés koronája.

Beszédét Kallai Imre barátunkkal való találkozásunk szakította félbe s ki szintén hozánk csatlakozott és csakhamar más tárgyra tértünk át.

Már a nap meglehetősen alant járt, midőn búcsút vettünk egymástól, én mély gondolatokba merülve tértem haza. Kis leánykám már a kapuban várt s vidám arccal szaladt elémbe, a nyakamba kapaszkodva, kérdéseivel ostromolt. »Hol voltál, — mit hoztál papa?«

Szt. L.

sától félvén, nem merte otthon az igazat elmondani, hanem kitalálta a koholt rablótámadást.

— **(Felemelt tolmácsi fizetés.)** Tegnap számunkban megírtuk, hogy *Dienes Árpád*, a város horvát-szlavon fordítója azért folyamodott a városi tanácshoz, hogy mivel fordítói munkája évente olyan sok, hogy az általa fordított darabokért egyenkint csak 3 kr. esik, emeljék fel a fizetését háromszáz forintról hatszáz forintra. Ez azonban téves közlés volt, a mennyiben *Dienes* eddig csak 150 frtot kapott s most is nem 600, hanem csak 300 forintra kéri annak felemelését. A városi Tanács a kérvényt a pénzügyi bizottsághoz utasította, mely a kérelmet pártolól fogja terjeszteni a közgyűlés elé.

— **(A gyámügyi állás.)** A városi gyámügyi állásra ma irták ki a pályázatot. A pályázati kérvények folyó hó 8 ig adandók be a főispánhoz. A jelenleg 600 frt fizetéssel és megfelelő drágasági pótlékkal javadalmazott állást az e havi közgyűlésen töltik be választás útján.

— **(A Bedő-kávéház megnyitása.)** Valóságos kis földi paradicsom nyílt meg tegnap este. Az óriási ívlámpák, a csillárok százai, az apró-cseprő villamosvilágításu színes üveggömbök tündéri fényben ragyogtatták a termeket. Csak úgy tolongott a sokadalom sűrű fekete tömegekben a Bedő-kávéház felé. Százan, meg százan mentek vissza, kik már ülőhelyet nem kaphattak. Maga a secessionista sörcsarnok is a művészet remeke; zsufova volt ez is. Reggelig durrogtak a pezsgős palackok, kivilágos kivraddig szólt az öreg Barca hegedűje. Somogyországból jött ide a jó öreg *Simplicius*, már pedig a somogyi magyar nótáknak nincs párjuk. Zajos élet uralkodott a ragyogó termekben és amint látszik így is lesz ez ezután mindig, mert *Bedők* kávéháza a legszebb kávéház jelenleg Pécsen, sőt még a messze földről jövő idegenek is megbámulhatják.

— **(Elfogott tolvaj.)** A közelmúltban megírtuk, hogy *Kerekes András* tóttósi lakostól valami ismeretlen tettes három zsák buzát és nagyobb mennyiségű fehérneműt elloptott. A megindított nyomozásnak sikerült a tettest *Gerbauer Vince* csavargó és foglalkozás nélküli lakatoslegény személyében elfogni, akit átadtak a pécsi kir. ügyészségnek.

— **(Feltört pince.)** Takó János pécsváradi lakos pincéjét az elmúlt éjjel eddig ismeretlen tettesek feltörték s abból 159 liter bort és két hordót elloptak. Az ismeretlenség szürke homályában rejtőzködő tetteseket most nyomozzák.

— **(A vármegyei fegyelmi választmány)** tegnap délután négy órakerülést tartott a vármegyei házában *Fejérváry Imre* báró főispán elnöke alatt. A fegyelmi választmány három községi fegyelmi ügyet vett

tárgyalás alá. Az első *Gerjovits József* somberekai körjegyző fegyelmi ügye, melyben az alispán a körjegyzőt ötven forint pénzbírságban és az eljárás költségeiben határozta marasztalni, valamint az okozott károk erejéig a vagyoni felelősséget kérte kimondani. A fegyelmi választmány azonban a határozatot feloldotta és a vizsgálat folytatását rendelte el. — A második *Böröc Mihály* hosszuhetényi bíró és *Kis Török János* helyettes bíró fegyelmi ügye, kiket az alispán hivatalvesztéssel sújtott. Miután azonban nevezettek ma már nem tagjai a községi előljárásnak, a fegyelmi választmány csupán az okozott károk és költségek megtérítésére ítélte őket. A harmadik *Kiss Nepomuki János* somberekai körjegyző fegyelmi ügye, melyben a fegyelmi választmány felmentő határozatot hozott.

— **(Eltűnt aggastyán.)** Csak nem rég adtunk hírt olvasóinknak egy hatvanöt éves aggastyán eltűnéséről, ki eltávozva hazulról, nem tért oda vissza s ma már ismét érkezett egy ilyen jelentés a vármegyéhez, mely szerint *Gálos József* nagyharsányi lakos elment tegnapelőtt fia házából s azóta nem tért oda vissza. A hetvenéves öreg embert megyszerte keresik.

— **(Szerelmes vendégek.)** Tótke-szin özv. *Benkő Erzsébet*hez egyik este egy *Hock Ágnes* nevű ismerőse két férfi társaságában vendégségbe ment. A két fiatal ember, *Holenár Mihály* és *Sáfrán József* molnárségéd volt, kik csakhamar kezdték a szépet tenni a fiatal özvegynek. Ez erélyesen visszautasította őket, de a vendégek mind követelőbben léptek fel. Mikor *Benkő Erzsébet* a barátja segítségét akarta igénybe venni ellenük, az már elment haza s a két szerelmes legény erőszakosságának ki volt szolgáltatva a fiatal özvegy. Azok rutul vissza is éltek e helyzetrel s becsületében meggyalázva hagyták oda *Benkő Erzsébet*-t. Az természetesen feljelentette a szerelmes vendégeket s most a bíróság folytatja ellenük a vizsgálatot.

— **(Oltárszentelés Lancsukon.)** Lélekemelő ünnepély folyt le — mint értesülünk — Lancsukon. A falu egyik kath. hívője, özv. *Verovics Anna* 500 frtnyi költséggel egy díszes oltárt emeltetett Jézus Szent Szive tiszteletére, melyet f. év okt. 1-én *Troll Ferenc* cím. püspök ünnepélyesen felavatott. A nép óriási tömeggé csoportosulva várta az agg, de tevékeny főpapot s örömrivalgva éljenzett megérkeztek. A szent misét fényes aszisztenciával tartotta s ékesen szóló beszéddel lobbantotta a sziveket lángra Jézus Szent Szive iránti szeretetre. Volt is könyv elég a hivek szemeiben; szivből jöttek a jó agg főpap szavai, el is hatottak a hivek sziveig! Szent mise után még egy szegény jegyespárt is megeskett a főpap és egy ujszülött honpolgárnak a kereszttség szentségét kiszolgáltatta. A helybeli plébános azután megvendégelte az

ünnepélyre egybegyűlt papokat, s az ebéd alatt felköszöntötte a buzgó és fáradhatlan kanonokot. Alig harsogott el a lelkes éljen, melylyel a vendéget üdvözölték, a felköszöntő elhangzása után, belép az egyik ottani magyar földmivesnek szépen megtermett leánya s egyenesen a püspökhöz megy, illedelmesen meghajol előtte, kezét csókol és még egy iskolázott uri leánynak is becsületére való bátorság és folyékony hangján mondja: »Meltóságos püspök ur! azért a szép predikációért, amelyet nekünk a templomban tartott, köszönetet mondunk, édes apám pedig küldött tisztelettel egy kosár szőlőt.« Hiába az a magyar nép csak megérti, hogy ki szereti őt s nem hagy elismerés nélkül egyetlen jó szót, melyet valaki az ő javára mond. Délután a nép eljenzése és harangzugás között távozott a buzgó főpap s Mohácsra rándult, ahol *Keserics Ferenc* esp. pléb. ur vendégszerető házában töltött el néhány kedélyes órát s csak az esti vonattal utazott vissza Pécsre.

— **(Letartóztatott kereskedő.)** Pakson nemrég leégett két ház, mely a *Vitt* örökösöké volt. A megejtett vizsgálat azonban nem tudta kideríteni, hogy mi okból gyuladt az ki. Hangzottak ugyan egyes vélemények a nép körében a felől, hogy alighanem a házában lakó *Franck Adolf* volt a tettes, ki cikkeinek értékét meghaladó összegre biztosította a boltját és így akart a biztosított összeghez jutni, de pozitív bizonyítékok hiányoztak, úgy, hogy a hatóság már az ártatlansági bizonyítványt is ki akarta adni számára. Ekkor oly fordulatot vett a dolog, hogy *Franck* kereskedőt *Krivácsy Karoly* vizsgálóbíró maga elé állította, mikor is olyan körülmények merültek fel a vizsgálat során, hogy a vizsgálóbíró letartóztatta. Most kíváncsian várják a paksiak a történendőket.

— **(Tűz a vidéken.)** Mint értesülünk, az elmúlt éjjel Hörnyéken olyan tűz volt, mely könnyen végzetessé válhatott volna az egész falura. Az történt — ugyanis — hogy *Schneider Márton* ottani lakos pajtája kigyuladt. Innen rövid idő alatt áterjedt a tűz a lakóépületre, melynek teteje csakhamar lángba borult. Dacára annak, hogy a lakosság legnagyobb része lankadatlan szorgalommal segítkezett az oltásban, a ház padlása leégett s már a szobában volt butorok is majdnem a tűz martalékai lettek, midőn végre sikerült a tüzet lokalizálni. A tűz azonban áterjedt a szomszédban lakó *Schneider Márton* portájára is, hol négy kazal szalmát hamvasztott el. A tüzet *Schneider Márton* négyéves kis leánykája okozta, ki míg édes anyja az udvaron foglaltoskodott, előkerítette a gyufát s azzal játszadozott s az égő gyufát a konyhában volt száraz kenderre dobta, melynek hirtelen fellobbanó lángja okozta az egész tűzvészt. A kár — miután a pajtában volt takarmány is oda-

Ma szerdán

a Bedő-kávéház és secessió-söröző

III. elite megnyitó estéje „Simplicius“ híres zenekarának közreműködésével.

Díszvilágítás!

égett — körülbelül kétezer forintot tesz ki, mi a hiztosítás által részben megtérül.

— **(Meglopott gazda.)** Halasi János tóttósi lakos panaszt emelt a községi előjárásnál, hogy valaki lakásából ellopott körülbelül 20 forint értékű ruhát. A nyomozás során kiderült, hogy a lopást *Polgár György* pécsi lakos követte el, kit azonban eddig nem sikerült elcsipni. Most keresik.

— **(A vándorló nadrág.)** Hartl Adolf kiskozári lakosnak elveszett egy nadrágja meg egy csomó fehérneműje a kocsijáról, amint Kis-Kozárról Pécsre jött. Jelentést tett az esetről s megindították a nyomozást, melynek során kiderült, hogy a fehérneműt *Tamás Mátyás* találta meg, ki azt *Kónyi Gyula* pécsi, Nagy-Flórián-utca 26. szám alatti lakosnak adta, ki viszont — állítólag — egy előtte ismeretlen embernek adta tovább a veszendőbe került csomagot. Miután az elveszett nadrág vándorutjának Kónyi kezei között szakadt vége, valószínű, hogy ott kallódott el a holmi. Kónyi Gyulát lopás vétsége miatt feljelentették a pécsi kir. járásbiróságnál.

— **(Egy főhadnagy viselt dolgai.)** Egyik fővárosi esti lap szombati számában *Rublein Rudolf* 52 ik gyalogezredbeli főhadnagy viselt dolgairól ír. Elmondja, hogy a főhadnagy — a ki különben szegény szülők gyermeke — adósságot adósságra csinált s ettől eltekintve olyan botránys életet folytatott, a mely nem méltó egy katonatiszthez. Ehhez még az is járult, hogy a főhadnagy a hadgyakorlatok után nem ment vissza ezredéhez Pécsre, hanem ott maradt a fővárosban, a miért ezredparancsnoksága mint szökevényt

köröztette. Egyidejűleg a becsületbirósági eljárást is folyamatba tették ellene s ez Rubleint méltatlannak nyilvánította a tiszti kardbojtra. Pénteken azután az történt, hogy Rublein egyik Margit-köruti kávéházban Budapesten egy tisztekből álló társasághoz csatlakozott. A tisztek nem ismerték, de viselkedése feltűnt nekik s abban a hitben, hogy egyenruhás csalóval van dolguk, felszólították, hogy menjen velük a térparancsnokságra és ott igazolja magát. Kocsiba ültek s mikor a *Ferenc József-térre* értek, Rublein megállította a kocsit, hogy menjenek be az Európa kávéházba, mert ott a tulajdonos ismeri őt és igazolni fogja. Ugy is történt. A mint azonban beértek a helyiségbe, Rublein a kávéház hátsó ajtaján kiugrott és az udvarban lévő ládák között elbujt. A tisztek ekkor a rendőrséghez fordultak, a mely egy csomó rendőrt és egy pár detektivet küldött ki Rublein elfogatására. A detektivek meg is találták a ládák között s a főkapitányságra vitték. Egyidejűleg jelentést tettek a térparancsnokságnak is, a mely elfogatta a főhadnagyot és a helyőrségi fogházba vitette. Rublein letartóztatása tényleg megfelel a valóságnak, az is igaz azonban, hogy már szombaton reggel szabadlábon volt s az est folyamán — még mindig főhadnagyi egyenruhában — több kávéházban megfordult; így az Európa kávéházban is. Ő maga azt mondja, hogy három napi haladékot kapott, hogy ez alatt az idő alatt térjen vissza ezredéhez Pécsre. Rublein Rudolfot már rég — ezelőtt pár héttel — törölték a katonatisztek névsorából. Törölték rengeteg sok adóssága miatt, amelyekkel megküzdeni nem tudott. Könnyűvérű fiatal ember volt, aki sokat adott a külső megjelenésre s ezzel a megjelenésével imponált is mindenütt, azokban a társaságokban, ahova bejáratos volt. Azt mondta magáról, hogy egy budai gazdag családnak a gyermeke, akire

szép vagyon vár. Három éve, hogy főhadnagy lett az 52-ik gyalogezredben s mint fiatal embernek, a tiszti bojt elvette az eszét. Amióta hadnagy lett, a legméltatlanabb módon élt vissza ezzel a jogával, hogy ő a hadseregnek egyik tisztje. Adósságokat adósságra halmozott és úgy élt, hogy azt egy gyalogos főhadnagytól — aki a saját fizetésére van utalva — még kívánni sem lehet. Szegény szülőknek volt gyermeke, a jövedelme csekély, éppen annyi, hogy tisztességgel megélhessen. Ám a főhadnagy ur keveset adott a tisztességre. A pénz becsét nem ismerte s költött pazarul nap-nap után. Katonatiszt barátai figyelmeztették is nem egyszer arra, hogy rossz vége lesz könnyelműségének. Ilyenkor megígérte, hogy megjavul. Ez az ígélet azonban hasztalan volt: Rublein főhadnagy nem javult meg. Folytonos dorbézolás folytán anyagi zavarokba jutott s ezredének becsületbirósága vizsgálatot indított ellene, mint aki nem méltó a katonatiszti rangra. Rublein eget földet ígért, hogy megteszi, hogy magát rehabilitálja, ez azonban szükségtelen volt, a bukás elkövetkezett. Rubleint már napok óta keresi a fővárosi rendőrség. Tegnap délben le is tartóztatta. hamis név viseléseért, ebből a fogságából azonban még kimentette a protekció. Az tény, hogy Rublein főhadnagyot egyenruha jogosulatlan használata miatt letartóztatták s azután szabadon eresztették. Annyi is tény azonban, hogy Rublein főhadnagy volt legkönnyelműbb ember ezredében. Amit keresett, megtalálta. Rublein főhadnagyot a rendőrség most ismét keresi, nagyon kevés azonban a kilátás, hogy meg is találják, mert mint hirlik, Amerikába szökött.

— **(Ellopták a csizmáját.)** Furcsa história esett meg a napokban *Hajagos János* pellérdi lakossal. Hajagosnak ugyanis az volt

tulajdonomnak tekintik. Losonczy ennek a gazdája. Én meg csak úgy idéztem. Mert nézetem szerint az erény csak fogalom, de a valóságban nem létezik. Olyan túlhaladott álláspont-féle ez is, mint például azoknak a hite, akik vakon biznak az egy személyű Istenben.

A jelenlevő hölgyek közül néhányan hangosan nevettek e megjegyzés fölött, *Boschka* pedig kijelentette, hogy ő minden erényt utál, mert az erény — unalmas.

Braun ur valami megjegyzést tett erre.

— Mit mondott ön most? — kérdezte *Boschka*.

— Én? — semmit, éppen semmit, csak hallgatok és iparkodom valamit tanulni — j'écoute et je m'instruis! — Különben pedig, ha szabad kérdenem, miről is van most szó?

— Hogy utálom az erényt! Hogy az erény unalmas! — kiáltotta kedves pajkossággal *Boschka*.

— Ez nagyon épületes világnézet! csak előre ezen az uton! Egyébként — bölcselkedett *Braun ur* — ami az erényt illeti, Gyp-pel tartok, aki szerint az erény csak addig elviselhető, amíg szerényen elrejtőzik. A büszkélkedő erény sokkal visszautasítóbb előttem, mint a szégyenkező bűn.

Mielőtt *Boschka* válaszolhatott volna, kinyílott az ajtó s egy magas, nyulánk fiu lépett be, vörösés pehely volt az ajka körül, a haja barna, a tekintete réveteg.

— Kidobták a műtermemből — mondta keserű fohászszal. Miközben a művészetet imádtam, rámutat a háziur.

— Mennyivel tartozik? — kérdezte *Boschka*.

— Százötven frankkal.

forgatott a szeme előtt, meggyőződést szerzendő, hogy az illető pénzdarab nem-e Napoleon-arany. Végezetül pörölni kezdett a kocsissal.

Ezzel egyidejűleg egy sajnos tapasztalattal lettem gazdagabb. Az a pohár tej, a mely a reggelimet képezte volna, a kályhán, ahová melegítés végett föltettem, futni kezdett. Hogy az én táplálékomat megmentsem, a kályhához ugrottam. mikor aztán az ablakhoz visszatértem, a kocsis már elhajtott, a hosszú, sovány nőszemély pedig ott állt a ládája mellett a kövezeten. Csengetnek — szuszogást és nehéz lépteket hallok a lépcsőn — gyöngéd sejtelmek fognak el. Nem tévedtem. Ajtóim előtt megszűnik a szuszogás — ő az — az én társalkodóim. Itt áll ő, a ki jó híremet a világ rágalmi ellen őrzi, aki jó szívemet az ördög kísértéseivel szemben oltalmazza.

Az ördög törődik önnel. Jól tudja az, hogy itt semmit sem lehet csinálni. Az ördög nagyon praktikus észjárású fickó, a ki nem szereti idejét hiábavalóságokra vesztegetni. — dörmögött *Braun ur*.

A leány mit sem törődve ezzel a kifakadással, folytatta következőkép:

— A nő egy levelet tartott a kezében egy lepecsételt levelet a fivérémtől, a melyben ez állt: »Elgondolhatod, hogy a te gárdistádat a legnagyobb elővigyázat mellett szemeltük ki. Ostoba, az igaz, de becsületes és ez a földolog.«

Azután megalkudtam vele. Eleinte alkalmatlannak találtam ugyan, később azonban egészen megszoktam. Szakmájában megbecsülhetetlennek bizonyult. Ő tisztította a csizmáimat, foltozgatja harisnyáimat, egy egészen új

a szokása, hogy biztonságban érezvén magát, éjszakára sohasem zárta be a lakásának ajtaját, mignem tegnap megadta az árát. Valaki éjnek idején belopódzott a nyitva levő ajtón s elvitte Hajagos vadonatúj csizmáját, melyet a szent Mihály napi vásáron szerzett néhány nappal ezelőtt. Reggel vette csak észre a gazda a kárt, mely őt érte s aztán panaszt emelt a hatóságnál, mely most keresteti a tolvajt.

— **(Elkeseredett öngyilkosjelölt.)** Pakson a napokban egy fiatal intelligens leány sétált reggel öt órakor a Duna partján. A Duna mellett lakó halász feleségének, — ki ekkor már fenn szorgoskodott — feltűnt, hogy ily szokatlan időben lát fiatal hölgyet magánosan sétálni. De mi rosszat sem gyanítva folytatta munkáját. Azonban, a mikor látta, hogy a leány a Dunában levő, parthoz kötött tutajokon sétál, fölbredt benne a gyanu és rákiáltott, hogy: mit keres ott? Egy hatalmas loccsanás hallatszott és a leány eltűnt a habokban. Rémulten futott az asszony férjeért, ki akkor még aludt, hogy mentse meg a szerencsétlen teremést. A halász rögtön felugrott és sietett csónakba ülni, hogy ha még lehetséges megmentse a fuldoklót. Épen akkor bukkant fel a leány, a mikor a halász mellé érkezett csónakjával, utána kapott, de a leány ellökte magától a mentő kezét és újból elmerült. A halász ekkor csáklyát ragadva várta, míg a leány ismét a víz színére jön. Midőn a víz felvetette a leányt, a halász feléje nyújtotta a csáklyát s erős hangon rákiáltott,

hogy fogja meg, mert különben belé vágja. Ez használt-e, vagy már ekkorára megelégette a kisasszony a hideg fürdőt, elég az hozzá, hogy görcsösen ragadta meg a csáklyát, mivel aztán a halász a csónakba húzta. Majd felvitte a lakásába, hol a már teljesen elalélt leányt életre hozni sietett, a mi sikerült is neki. *Resch* Rozikát — mert így hívják a leányt — aztán haza vitték szülőihez. Hogy mi vitte rá a kisasszonyt, ki a tanítónői pályára készül, tettének, — mely esetleg végzetessé válhatott volna — elkövetésére, azt nem lehet tudni. Állítólag gyötrő betegségektől akart megszabadulni, mikor szép fiatal életét el akarta magától dobni.

— **(A püspök bérmautja.)** *Hetyey* Sámuel megyéspüspök Mágocsról körutjából visszatérvén, Sásdon látogatás céljából betért *Gundy* Miklós espereshez; de előbb a templomba ment, hol imádságát végezte, azután szemügyre vette az egyszerű, de díszes templomot, mely minden tekintetben megnyerte a tetszését, a templomlátogatás után a plébániára ment, hol a járásbiróságot, élén *Borsitsky* Imre járásbíróval fogadta, továbbá fogadta a sásdi és hörnyéki tanítókat, kikkel a tanügyről beszélgetvén, a tanulóifjuság és a sok néptől bucsut véve, elhagyta azzal, hogy jövőre itt fogja kiosztani a bérmlás szentségét.

— **(Vizbe fult asszony.)** A budapesti főkapitányság közzé teszi, hogy *Kovács* Jánosné szül. *Lakatos* Mária tolnai születésű 48 éves, ref. hajós neje a *Ferenc* József-hid alatt kikötve levő »Julcsa« nevű uszályról a

a Dunába esett s a habok közt nyomtalanul eltűnt. Személyleírása: nagysága közép, testalkata közép, arca hosszas, haja barna, orra, szája rendes, fogai jók, egy zápfoga hiányzik, álla hegyes. Ruházata sötétkék posztó szoknya fehér ing, meztláb, ujján két ezüst gyűrű, K. J. és L. M. betűkkel. Arca kissé himlőhelyes. Zsebében egy pénztárca két ezüst forinttal.

— **(A „Pécsi Torna-Egyesület“)** hivatalos helyiségének ünnepélyes megnyitása szombat este megtörtént. Pontban 1/9 órakor már annyira megtöltötték a tagok és az azok által bevezetett vendégek a különben elég tágas termet, hogy az utóbb érkezők már nem is kaptak helyet. *Kohn* B. József titkár rövid, de velős beszédben üdvözölvén a megjelenteket, a helyiséget megnyitottnak nyilvánította és buzdította a tagokat az egyesület további pártolására. Ezután *Pick* Béla, az egyesület jegyzője a fölolvastó asztalhozült és fölolvasta: »A hivatás szülte betegségek és a tornázás« című komoly, szakszerű értekezést, melyben főleg azt hangoztatta, mennyire üdvös és hasznos a tornázás mindazoknak, kik hivatásuk teljesítésében ugynevezett proletár betegséget kapnak (pl. ferde testtartás az üléstől, görbe lábak és ludtalgak az állástól, járástól). Utána *Kohn* Armin művezető »A hét naplopó« című monológgal kacagtatta meg a közönséget. Majd *Löwinger* Herman pénztárnok szavalta el igaz érzéssel a »Dali Eszter« című költeményt. Ekkor már a jókedv tetőpontra hágott és az egyesület egy-két jóhangu tagja énekelt szebbnél-szebb magyar nótákat. Most újból *Kohn*

gyászruhát készített nekem és ha ehhez még hozzáteszem, hogy úgy főzött, mint egy udvari szakács, akkor eleget mondtam. Egy hónap mulva már csaknem oda voltam a sok dicsérettől, amivel unos-untalan el kellett öt halmoznom azért a munkáért, a mit neki végeznie kellett, fizetést nem akart elfogadni, csak a kosztért és azért dolgozott, mert megengedtem neki, hogy szabad idejében franciául tanulhasson. Szerénysége igazán meghatótt. Egy ócska tekete atlaszruhát ajándékoztam neki, a mely valamikor a nagynénémé volt. Csak látta volna, hogyan kiöltözködött benne.

Egy napon a Bon Marchéba vezettem. Utaink csakhamar elválasztottak bennünket egymástól. Én már rég fent voltam a japáni különlegességeknél, ő még mindig mintegy elbűvölten állt ott alant egy olcsó nyakkendővel roskadásig megrakott asztal előtt.

Mikor felhívtam, hogy kísérjen haza, azzal a kéréssel fordult hozzám, hogy engedjem meg neki, hogy még ott maradjon, egyetmást be akar vásárolni.

Ettől kezdve minden szabad idejét a Bon-Marchéban töltötte és minden nap egy nagy rakomány nyakkendővel és egyéb apró-cseprő holmival tért haza.

Ez így tartott sokáig.

Egyszer, egy szép februáriusi nap délelőttjén, sokáig vártam rá a villásreggelinél, de nem jött és így a reggelit nekem egyedül kellett elfogyasztanom. Késő este volt már és még akkor sem volt otthon. A fejem már csak úgy zúgott a sok gondtól — már azt hittem, hogy a *Mozg*-be kell mennem, hogy öt megtaláljam, mikor egyszerre csak kopognak az ajtómon.

Két rendőr és a Bon-Marché egy segédje léptek be, hogy hazkutatást tartsanak. Az én kedves Bettymet ugyanis elfogták, mert lopáson érték. Mit szólnak ehhez uraim?

Egyik sem szólt egy szót sem, csak Braun urnak jutott eszébe valami:

— No és a történet morálja? . . .

— A történet morálja . . . A történet morálja az, hogy engem a törvényszékhez hurcoltak, ahol aztán nagy nehezen sikerült az én szegény Bettynek annyira segítségére lennem, hogy a legkisebb fogságbüntetéssel sujtották. Én azonban e miatt roppant sok időt vesztettem, úgy, hogy a Salon beküldési határidejét se tudtam betartani!

— Nem ez a tanulsága a történetnek, ez csak a bevezető fejezete — kezdte magyarázgatni Braun ur. A történet tanulsága: sohasem jó gögösnek lenni. Erényes nők nem valók a nagy chimérák negyedébe. Hölgyeim, önöknek maguknak kell erényességükért sikra szállni.

— Erény! . . . mi az az erény? — szavalt, még mindig hárfáján kalimpálva Egbert de St. Prix. Az erény vagy szegénységi bizonyítvány, vagy szerencsés véletlen!

— Honnan veszi azt Le Gros? — kérdezte Braun ur. Ez bár igen csunya mondás, de öntől az is tulságosan szellemes.

— Permettez! — kiáltotta a költő, a ki egészen megütközve e megjegyzésnek a durvaságán, még két dolog miatt boszankodott különösen; először, hogy öt Le Gros-nak nevezték és másodsor, hogy neki csakugyan ez a neve. — Bizony egy csöppet se tetszik nekem — folytatta azután — hogy azt a kijelentést egészen az én

Arminra került a sor, aki »A hontalan« című költeményt szavalta el. Végre még egyszer a fölolvadó asztalhoz ült Pick Béla és a közönség nagy derűtsége közepette egy névjegyalaku kis levélpapírról nem tovább, mint 20 percig olvasta föl, Gárdonyi Gézának »A paradicsomból« című szindarabjából »Az almafa legendája és az első lovagias ügy« címen átdolgozott humoreszkjét. Ezután víg poharazás között és a cigányzene hangjai mellett folyt a multság éjféltűtán 2 óráig.

— (**Amerikai reklám.**) Az amerikai reklám egészen más, mint a mi reklámunk. Mi jóformán nem is ismerjük a reklámot, csak félve, szinte szégyenkezve kezdünk bele olykor egyikbe-másikba, de mintha csak félnénk, hogy igazán hatása lesz, hamar abban hagyjuk. Hogy mennyire másként van Amerikában, mutatja a következő néhány példa. Egy szabónak, hogy kész ruháin tudhasson, merész gondolata támadt. A város egyik terein álló mezitelen szobrot felöltöztette az ő ruhájával. Természetesen mindenki megbotráncolt a szobor illetlen megszenteltetésén és a szabó nagy pénzbüntetést fizetett, de a világ mégis megismerte az élelmes szabó ruháját és a műhely csakhamar fölvirágozott. Egy embert gyilkosságért ki akartak végezni. Közvetlenül a kivégzés előtt még néhány szót akart szólni. Megengedték neki, mert azt hiték, beszédével meg akarja bánni a bűnét, de a hallgatóság nagy bámulatára a következőt mondotta:

— Mit még mondani akarok, a következő: Ha nem akarnak az én sorsomra jutni, akkor használják az N. ur piluláit. Bárcsak én is használtam volna, akkor nem lettem volna májbajos, elmém nyugodtsága nem hagyott volna el és ma nem állnék itt.

Az elitelt özvegye ezért a reklámért nagy összeget kapott. Amerikában nagyon elterjedt szokás az, hogy a tehervonatokat telefestik hirdetésekkel. Ezek a vonatok azután az egész országban szerte viszik a különféle kakao, szappan és más áru dicséretét.

— (**Híres papucshősök.**) A nagy emberek szerelmi házassági történeteiről írott könyvében John Hardy angol író érdekes dolgokat mond el nagynevű papucshősökről. Tiziannal nyitja meg a sort, akiről nem lehet tudni, hogy nagyobb festő volt-e vagy nagyobb papucshős. Felesége, Cecilia asszony, volt az ur a házban és a szegény Tiziannak minden nap pontosan be kellett számolni, hogy mennyi pénzt és mire költött el. A művésznek mindenféle kifogással kellett élnie, ha egyszer másszor baráti körben egy-egy pohár bort akart inni. Ugyilatszlik azonban, hogy Tizian mégse nagyon érezte felesége szigorúságát, mert feleségét őszintén meggyászolta. John Vesley, a metódista-szekta alapítója is sokat szenvedett, a feleségétől. Az asszony titokban fölbontotta leveleit, az ajtónál hallgatózott, ha vendége volt és mindenütt kémkedett utána. A papucshős igazi mintája a malboroughi herceg volt. Egyik hadjáratából ezt írta a feleségének: Ez idő szerint hatvanezer olyan katonával kell szembeszállnom, akit Európa legelső hadvezérei vezetnek, de félannyira sem felek tőlük, mint tőled, édes, ha haragos vagy. Kevés ember van a világon, akinek életére nagyobb befolyással volt az asszony, mint Lincoln Ábraháméra, az Egyesült-Államok elnökére. Később megszeretett egy másik leányt,

de amikor megkérte a kezét, kosarat kapott. Végre eljegyezte Todd Mari kisasszonyt. Ugyilatszlik, előre sejtette, hogy nem jó vége lesz ennek a házasságnak, mert az esküvő napján otthagya a menyasszonyt. Jó barátok ismét összehozták a párt és másodszor is kitűzték az esküvő napját. Amikor Lincoln az esküvőre öltözködött, egy kis fiu megkérdezte tőle, hova megy és Lincoln, aki érezte a jövőt, azt felelte: »Azt hiszem, a pokolba megyek.« Lincoln úgy engedelmeskedett a feleségének, mintha csak rabszolgája lett volna. Egyszer valaki fölkereste Lincoln asszonyságát, hogy kérdőre vonja, miért volt udvariatlan az unokahugával szemben. Lincoln ráátadta az illetőre és annyira szidta, hogy ijedten Lincolnhoz menekült, akinek elpanaszolta a történeteket. Lincoln végighallgatta a panaszt, azután így szólt: »Kedves barátom, nagyon sajnálom, hogy ez történt önnel, de kérdezni akarok öntől valamit: Mondja csak, nem tartotta volna ki még néhány percig azt, amit nekem a sors intézéséből már tizenöt év óta kell kitartanom?«

— (**Legnagyobb választék**) finom arany jeggyűrűkben, a legszebb menyasszonyi tárgyakban Schönwald Imre ékszerésznél Pécsen Király-utca a Hattyu épület.

Pécs szab. kir. város meteorologiai állomása jegyzetei

1899. október 3. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = mm. 62.9 (sülyedő.)

Hőmérsék = 14.6 °C

> maximuma: 25.2 °C

> minimuma: 13.1 °C

Párányomás: 11.4 mm.

Relatív nedvesség: 92

Felhőzet: 5° Cum. Siv.

Szélirány s erő:

Csapadék 24 órai: —

Állandó.

Dr. Csizser.

Művészet, irodalom.

○ **Bánk-Bán.** Városunkban a drámának mindig gyér volt a közönsége, de most, hogy Bakó László fogja a színpad deszkáiról érces szavával a színházat betölteni s hogy művészi játékaról hallgatóit meggyőzte, most már meglesz Pécsen a drámai előadásoknak is a megkívánt sikere és a közönség nem fogja elmulasztani, hogy Bakó László alakításait meg ne nézze, végig ne élvezze. Bakó László a nemzeti színház művésze, a kit gróf Keglevich intendáns egy évre szabadságot. Nagy fáradságába került Tiszay Dezső direktornak míg ezt a szabadságolást Bakó számára kieszközölte. Láttunk már a pécsi színpadon nagy Bánk-Bánokat, láttuk Salvinit, a ki tüzes olasz vérevel szinte átélte a színpadon Bánk-Bán összes lelki kinjait, láttuk közvetlen Salvini után E. Kovács Gyulát, a kolozsvári halhatatlant is, de Salvini játékában volt valami sajátságos, Bánk-Bánjában volt valami olasz jellez, mit a magyar meg nem ért, E. Kovács Gyula pedig már kiöregedett Bánk-Bán alakításából, mi Bánk-Bánt fiatalabb, életrevalóbbnak képeltük, olyannak, mint a hogy tegnap este Bakó Lászlótól láttuk. Bakó sem volt ment minden pózolástól, de ő nála a pózolás nem hatáshajhászás, ez már a játékhoz tartozik s még eleintén szokatlan, később annál kellemesebben érinti a nézőt. A fiatal generáció óriási lelkesedéssel honorálta a művész alakítását és minden telvonás végén

ötször-hatször is a lámpák elé hívták. Bakóban végre fellelte az ifjúság azt a művészt, a ki a klasszikusokban érzi magát otthon, a ki mély tanulmányával, csengő organumával, hatalmas alakjával a klasszikusok légkörében otthonos s a ki leginkább hivatott arra, hogy a tetterős magyar ifjúságnak lehetővé tegye, hogy a klasszikusokat nemcsak az iskola padjaiból, hanem természetes, művészi előadásokban is végig élvezhessék és az irodalmi remekeket megszólván átélhessék.

Melinda szerepében Hadrik Annát láttuk, a ki művészi játékával, kifejlett tehetségével már is a közönség szívébe fészkelte magát. *Angyal* Ilka volt az elődje, a ki pedig Angyal Ilka nyomdokain akar járni, annak ugyancsak a sorompóba kell lépni. Játéka természetes volt; Melinda lelki fájdalmait szinte átélte a színpadon. Bájos megjelenésével, messzeható csengő hangjával, tökéletes játékkal teljesen kielégíti a közönség igényeit.

A fiatal *Sebestyén* Gézában hatalmas Petur bánt láttunk. Örömmel nézzük fiatal művésznünk gyors haladását; alig fél éve mozog még csak a színpadon s már is a legnehezebb szerepköröket tölti be. Ambiciózus, mély tudású fiatal művész, a kitől még sokat várhatunk.

V. *Agh* Ilona Gertrudis szerepében szépen oldotta meg nehéz feladatát, a meghalási jelenetben azonban nem volt eléggé tökéletes. Igazi királynői alakja, előkelő megjelenése, tiszta organuma szépen érvényesült Gertrudis személyesítésénél.

Az alattomos Biberach alakítása *Sarlai* Kornél kezeiben jó helyre talált. Sarlai ügyes, temperamentumos színész, csak a jámbusok és trocheusok nem vonulnak eléggé simán előadásában.

Már jobb Ottót is láttunk színpadunkon, mint *Delli* Lajos Ottója volt. Ez nem az ő szerepköre, nem is tudott kellő hatást elérni.

Baróthy Irma Izidórája is ugyancsak gyöngye kis alakítás volt, játékában nem volt egy csepp életrevalóság sem és nélkülözte teljesen a természetességet.

A rendezőnek is ajánljuk, hogy ha már a darabot megrövidíti, akkor rövidítse meg úgy, hogy az észrevehetővé ne váljék. Kimaradt az a jelenet teljesen, mikor Izidóra leleplezi Bánk-Bán előtt Ottót és erősíti, hogy Ottó ép az előbb hagyta el Melinda szobáját.

Bánk-Bán lelki fájdalma gyönyörűen érvényesül e jelenetben, és ime ez kimaradt teljesen, sőt azt sem láttuk, mikor Bánk-Bán nem akarva hinni Izidóra szavainak a mellékszobába parancsolja Izidórát és reázarja az ajtót. De az a jelenet már nem maradt ki, mikor Izidórát újból kiereszti és Izidóra szemére veti Bánk-Bánnak vakmerőségét, hogy őt el merte zárni.

Nagyon természetes, hogy miután így az összefüggés nincsen meg, az összhang megcsappan, a darab érthetlenné válik és a jó alakítás is nagyot vesz értékéből.

Németh János Tiborcza jó alakítás volt, csak gunyájára volna némi kifogásunk. Egy szegény paraszt, kinek nyolc tagu családja éhezik otthon és sir egy darab kenyér után, az nem jelenhetik meg a színpadon úgy, mint egy vagyonos paraszt, tiszta kifogástalan magyar ruhában. *Bátosi* Endre is szép alakítást adott kis szerepében. II. Endrét láttuk tőle, ezt a tehetetlen, lélekben megtört királyt kifogástalan előadásban. Melinda bátyjai Mikhal és Simon bán is kis szerepkörhöz hiven jól

A PELLÉRDI URADALOM megnagyobbított tehenészetéből a legkitünőbb minőségű **tiszta fölözetlen tejet** literenként 8 krajczárért **házhöz szállítani** vállalkozik.

Megrendeléseket készséggel fogad el az uradalmi intézőség.

játszottak, *Pásztor János* és *Kiss József* személyesítette a két bánt.

Az előadásból azt a konzekvenciát merítettük, hogy Tiszay direktornak olyan erői vannak a drámai szerepkörök terén, melyek a legkényesebb igényeket is kielégíthetik és azt a reményt táplálják bennünk, hogy még az idén sok kitűnő drámai előadásban lesz részünk.

(Np.)

○ **Somogyi szintársulata** tegnapelőtt tartotta az idén utolsó előadását Kaposvárott s onnan Versecre, majd Ujvidékre és Sopronba megy, hol a téli idényt tölteni fogja. A kaposvári hat hetes idény az idén kétségkívül anyagi tekintetbe is kielégítő lett volna, ha az aréna távolsága s a közbejött esős napok a színházba járást ugyszólván lehetlenné nem tették volna. A színház nagyon kedvelt mulatsága a kaposvári közönségnek és elismeréssel legyen mondva, Somogyi minden lehetőt megtett, hogy a mulatságot fokozza s az előadásokat élvezetesebbé tegye. A szintársulat műsora majd kizárólag válogatott újdonságokból állott, melyek a fővárosi színházak kedvelt repertoír darbjait képezik, az előadások gondos rendezés mellett folytak le s a társulat is bővelkedett kitűnő művészi erőiben. Az idei színházi ciklus piéce de resistance-ai a *Sulamith* ópera és a *Görög rabszolga* operette voltak, melyek kitűnő előadásban kerültek színre. A *Görög rabszolga* háromszor adatott egymásután, mindenkor zsúfolt ház előtt.

○ **Győri kerékpár-induló** jelent meg Rösler Károly kiadásában Győrött. Az induló szerzője *Vörös Ferkó*, ki meglehetősen ismerős motívumokat használt föl különben pátogós indulójában, mely 70 krajcárért kapható a kiadónál.

○ **Az Uj Idők**, a magyar család kedvelt szépirodalmi képes hetilapja, melyet **Herczeg Ferenc** szerkeszt, október havában új negyedévet kezd, s kéri előkelő, hű közönsége szives érdeklődését ezutánra is. Munkatársai, mint eddig, a magyar nemzet legérdekesebb erői lesznek. Október 1-én kezdi közölni **Herczeg Ferenc** egy új regényét, az *Idégen emberek közt* címmel. Regénymellékletén az új negyedévben fordított mű helyett **Jókai Mór** regényét, az *Öreg ember nem vén ember*-t közli, melyet sikerült olvasói számára megszerezni, melyet a magyar irodalom koszorús költője most avatott maga legidőszerűbbé. A regény bevezetése már az e heti számban van. Az *Uj Idők* előfizetési ára negyedévre 2 frt. Kiadóhivatal Budapesten, **Andrássy-ut** 10. szám.

Törvénykezés.

§ **Ujabb sajtópör.** E hónapban nemcsak 6-án, hanem 27-én is lesz sajtópör a pécsi esküdtszék előtt. Folyó hó 27-én tárgyalják ugyanis *Horváth Lajos* és *Szabó József* sajtóügyi panaszát, melyet *Konc Mária* ellen sajtó útján elkövetett rágalmozás és becsület-sértés vétségeért emeltek. A polgármester ma hívta meg a negyedik negyedévi esküdteket a tárgyalásra.

§ **Megölte a magzatát.** A mesebeli griff madárról mondják, hogy felfalta saját fiókáit és azok véreből táplálkozott. A monda, vagy talán inkább a rege állítja ezt, elrettentő példájául a kegyetlenségnek. Azonban ezt csak a rege tartja, igaz sosem volt, mert ilyen kegyetlen egy állat nem lehet. Míg az ember, a teremtmények legragadozóbbika, ha szegény-érzetétől menekülni akar, rosszabb a fenevadnál is, képes saját gyermekét is megsemmisíteni, csak hogy a becsületét a nagy világ

előtt tisztázza. Kihal ilyenkor az anyai szeretet is a szivből, nem törődik azzal, hogy egy reményteljes ifju életet megsemmisít, csak ő élhessen és tiltott szerelmét a nagy világ előtt takarhassa. *Krausz Anna* Mária gerényesi lakosnő állt ma a pécsi kir. törvényszék előtt azért, hogy 3 hónapos méhmagzatát megölte. Elitelték 4 hónapi fogházra; a két segédkező lelketlen bábaaszonyt pedig, *Szemmelróth Erzsébetet* 4 évi börtönnel, *Schäfer Erzsébetet* 2 hónapi fogház büntetéssel sujtották.

Folyó sz. 6. Idénybérlet 6. sz. Páros bérlet.

Nemzeti Színház.

Szerda, 1899. október 4-én.

Varázsgyűrű.

(Le talisman.)

Operette 8 felvonásban, 5 képben. Írták: D'Enney Adolphe és Bunnani Pál. Fordította Komor Cyula, zenéjét szerzette Planquette Róbert. (Rendező Tiszay.)

SZEMÉLYEK:

XV-ik Lajos	Tiszay D.	Nakolis	Kozma I.
De Chavannes	Németh J.	Micholetto	Tiszayné I.
Renée	Szekula S.	Valpincon	Sarlay K.
Leokadia	Melcer J.	Royal	Mezey A.
De La Gardes	Lévay S.	Topelinier	Nádasi J.

Csütörtökön, okt. 5-én az aradi gyásznapi emlékeztére: páratlan bérletben:

Tizenhárom.

költemény, írta dr. Várady Antal, szavalja Liebhart József joghallgató.

A vértanuk emléksobrának megkoszorúzása a jogakadémiai polgárok által. És végül

II. Rákóczi Ferenc fogsága.

Szigligeti történeti színműve.

T a n ü g y.

(**Tanítónő kerestetik.** A szegzárdi izr. hitközség elemi iskolájánál egy tanítónői állás van üresedésben, mely 1000 korona fizetéssel van egybekötve. A pályázati kérvények az izr. iskolaszék elnökségéhez nyújtandók be.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése okt. hó 3-án. (A *Pécsi Figyelő* eredeti távirata.) A Ház mai ülésén *Szell Kálmán* miniszterelnök az aradi ünnepre vonatkozólag kijelentette, hogy nincs senki a Házban, ki fájdalmas és kegyeletes érzülettel ne emlékezzen a gyászos eseményekre. Helyesli a képviselőház kegyeletét, de a kegyeletnek azon határok között kell mozognia, melyeket megszab az, hogy a Ház a maga kegyeletét akarja kifejezni. A vértanuk szobra leleplezésénél 1890-ben a Ház *Helpy Ignác* indítványára koszorút küldött; most *Kossuth Ferenc* indítványa mellőzésével indítványozza, hogy a Ház bizza meg az elnököt, hogy személyesen tegye le a koszorút az aradi hősök sírjára.

Thaly Kálmán köszönettel fogadja a kegyeletes szavakat; *de szükségesnek tartja, hogy a hős tábornokoknak a legvittebb miniszter Fejérváry adja meg a tiszteletet.*

Polónyi Géza, *Kossuth Ferenc*, *Madarász József* és *Visontai Soma* *Kossuth* indítványát egész terjedelmében pártolják.

A többség *Szell Kálmán* indítványát fogadta el s ezzel az ülés bevégeződött.

T Á V I R A T O K.

— **Transvaal háboru küszöbén.** (A *Pécsi Figyelő* eredeti távirata.) Az angol államtanács (privy council) szombaton Osborne Castleben a királynő elnöklése alatt ülést fog tartani, melyen valószínűleg azt határozzák, hogy a parlamentet e hó 17-ére összehívják.

Johannesburgból tegnapelőtti kelettel írják, hogy noha ott nyugodtabbak a kedélyek, mint pénteken voltak, a helyzet mégis komoly. Johannesburgból is, Pretoriából is sok vonat ment a natali határra csapatokkal, lovakkal és lövészekkel, úgy, hogy a határon már több ezer főnyi haderőnek kell állnia.

Sokat beszélnek arról, hogy egy tüzérségi csapat sok nagykaliberű ágyut vitt magával. Ma ismét több burgher-csapatot küldtek a határra.

— **Osztrák dolgok.** (A *Pécsi Figyelő* eredeti távirata.) Ő felsége ma délelőtt fogadta bucsukihallgatáson a távozó minisztereket.

A király lemondott a neubergi vadászatokra való elutazásáról.

— **Az osztálysorsjáték főnyereménye.** (A *Pécsi Figyelő* eredeti távirata.) Az osztálysorsjáték 400,000 koronás főnyereménye a mai húzáson az 56,195 számú sorsjegyre esett. — 10,000 koronát nyertek a 31,154, 39,452 és 94,505 számú sorsjegyek.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

960./1899.

végrh. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíró-ság 1899. évi b. IV. 321. számú végzése következtében *Eschrich E.* és társa javára, *Weirich József* ellen 329 frt 05 kr. s jár. erejéig 1899. évi augusztus hó 7-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján le és felülfoglalt és 1700 frtra becsült gép, kocsi, lovakból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. járásbíró-ság 1899. évi V. IV. 321/1. számú végzése folytán 329 frt 05 kr. tökekövetelés, ennek 1897. évi december hó 24. napjától járó 5% kamatai, 1/2% váltódíj és eddig összesen 48 frtban bírósággal már megállapított költségek erejéig **Pécsett, Vitéz-utcában** leendő eszközzésére 1899. évi október hó 7-ik napjának délutáni 2 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cikk 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltattak és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Pécsett, 1899. évi szeptember hó 23-ik napján.

Fonyó István,

kir. bir. végrehajtó.